

РЕШЕНИЕ

№ 2063

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110168671 по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК от ЕТ „Н.-Й. Й.“ срещу И. Г. Т. за недължимост на сумата от 326,25 лева, представляваща обезщетение по чл. 225 КТ за периода от 01.08.2012г.- 14.09.2012г., както и сумата от 63,20 лева, разноски по делото, за които суми е бил издаден изпълнителен лист от 23.01.2017г. по гр. дело № 43225/2012г. по описа на СРС, 74-ти състав, въз основа на който е било образувано изп. дело № 20198440402226 по описа на ЧСИ С. Я., рег. № 844 на КЧСИ с район на действие Софийски градски съд.

Ищецът ЕТ „Н.-Й. Й.“ е посочил, че с Решение № II-74-206/21.08.2013г. на СРС, 74-ти състав, постановено по гр. дело № 43225/2012г., поправено с Решение от 08.11.2013г. и Решение от 26.06.2014г. на СГС, II- Д ГО по гр. дело № 631/2014г., поправено с Решение от 28.10.2014г., с което е частично отменено и частично потвърдено първоинстанционното решение в осъдителната му част, е осъден да заплати на И. Г. Т.-Т. сумата от 326,25 лева на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ, както и сумата от 63,20 лева, разноски, общо 389,45 лева. Поддържа, че решението на въззивната инстанция не е било обжалвано от страните и на 16.08.2014г. двата съдебни акта били влезли в сила. Въз основа на така описаните съдебни актове бил издаден изпълнителен лист и на 17.10.2019г. била подадена молба за образуване на изп. дело № 20198440402226 на ЧСИ С. Я., рег. № 844 на КЧСИ с район на действие СГС. На 06.11.2019г. била връчена покана за доброволно изпълнение, в която били индивидуализирани дължимите към ответниците суми. По делото бил присъединен като взыскател НАП с вземане за публични задължения в размер на 767,34 лева, която била платена изцяло на 13.12.2019г. на самия взыскател и с молба от 18.12.2019г. било поискано прекратяване на производството по отношение на този взыскател поради пълното му удовлетворяване. С покана на ищеца било съобщено и за налагане на запори върху банковата сметка на ищеца в търговска банка „Ц.“ АД и върху МПС „Ш. ф.“, рег. №. С призовка за принудително изпълнение с изх. № 058190/04.12.2019г. бил насрочен и опис и оценка на движими вещи, находящи се в имот на ул. „И.“ №, район Оборище, гр. София, което действие по принудително изпълнение било отложено по молба на длъжника и не

било извършено. Сочи, че съгласно удостоверение на ЧСИ С. Я. към 06.11.2020г. била събрана от ищеца сума в размер на 37,69 лева. Поддържа, че не дължи претендираните от взыскателя по изп. дело суми по издадения изпълнителен лист в размер на 326,25 лева, главница и 63,20 лева, разноски по делото, тъй като вземането на взыскателя за тях и правото му на принудително изпълнение били погасени по давност, настъпила след влизане в сила на решението, по което бил издаден изпълнителния лист и преди образуване на изп. дело. Сочи, че с оглед разпоредбата на чл. 119 ЗЗД не дължи и допълнително начислените лихви, такси и разноски в изп. дело. Поддържа, че в конкретния случай давността е започнала да тече на 16.08.2014г. и погасителната давност е изтекла на 16.08.2019г. Счита, че два месеца след изтичане на давността било образувано изп. производство, като първите изпълнителни действия по делото били налагане на заповед върху банкова сметка на ищеца и върху МПС „Ш. ф.“, извършени със заповрни съобщения от 28.10.2019г. Поддържа, че давността за принудително събиране на процесното вземане била изтекла още преди образуването на изп. производство и ищецът не дължал сумите, предмет на изп. дело. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който е посочено, че предявеният иск е недопустим поради липса на правен интерес. Поддържа, че изп. дело № 2226/2019г. на ЧСИ Я. било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, след което не била предприемала действия срещу ищеца. Сочи, че се била примирила, че няма да получи присъдената ѝ сума. Признава, че ищецът не ѝ дължи сумите, предмет на иска. В първото по делото редовно съдебно заседание ищецът е посочил, че се е заблудил, че делото е прекратено, а всъщност било спряно. Били изтекли повече от две години, тъй като последното действие, което било предприето било от 2020г. Твърди, че не бил изтекъл 5-годишен срок към датата на образуване на изп. дело. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Предмет на производството по чл. 439, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Изпълняемото материално право обхваща вземанията, така както са посочени в изпълнителния титул, а защитата може да се основава единствено на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, в което е издадено изпълняваното решение, тъй като за фактите към този момент се формира силата му на пресъдено нещо, респективно след срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК в заповедното производство, тъй като към датата на неговото изтичане настъпва преклудиралото действие за сочене на възражения. Тъй като производството по така предявения иск се характеризира с оспорване на изпълняемото право, правният интерес на ищеца е обусловен от наличието на вземане срещу него, скрепено с изпълнителна сила, независимо дали това вземане се изпълнява или не към датата на предявяване на иска. Ето защо в тежест на ищеца е да докаже наличието на издаден срещу него изпълнителен титул като обстоятелството дали към датата на завеждане на исковата молба е налице висящо изпълнително производство не е относимо към допустимостта на предявения иск.

В настоящия случай между страните не е спорно, а и се установява от приложения по изп. дело изпълнителен лист от 23.01.2017г., издаден по гр. дело № 43225/2012г., че ЕТ „Н.-Й. Й.“ е осъден да заплати на И. Г. Т.-Т. сумата в размер от 326,25 лева- претендирана като обезщетение по чл. 225 КТ за периода от 01.08.2012г.- 14.09.2012г., както и сумата от 63,20 лева, разноски по делото. От копие от изп. дело № 20198440402226 по описа на ЧСИ С. Я., рег. № 844 по описа на КЧСИ се установява, че същото е образувано въз основа на така издадения изпълнителен лист по молба на ответника от 17.10.2019г. С постановление от 17.10.2019г. съдебният изпълнител е разпоредил да се образува изп. производство, да се

изпрати на длъжника покана за доброволно изпълнение, да се уведоми НАП за започнатото изпълнение срещу длъжника, да се извърши справка ЕСГРАОН на длъжника, да се извърши справка от НАП за притежавани от длъжника недвижими имоти, моторни превозни средства и регистрирано трудовото правоотношение, да се извършват справки НОИ, КИРБ, Търговски регистър и БНБ за регистрирани банкови сметки. Приети са такси и разноски по изпълнението- 108 лева за образуване на изп. производство, 0,80 лева- т. 31, 200 лева- адвокатско възнаграждение. С разпореждане от 28.10.2019г. е наложен заповор на банкови сметки на длъжника в „Ц. к. б.“ АД, наложен е заповор върху МПС „Ш. ф.“ и е изискана справка от СВ- София. На 06.11.2019г. е получена покана за доброволно изпълнение от длъжника. С разпореждане от 04.12.2019г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи за 09.01.2020г. от 10 часа. На 18.12.2019г. е постъпила молба от ЕТ „Н.-Й. Й.“ с приложено платежни нареждания за заплатено на 13.12.2019г. задължение към присъединения кредитор по делото. С разпореждане от 13.01.2020г. е разпоредено да се извърши справка НАП по чл. 191 ДОПК. На 29.10.2020г. е постъпила молба от Й. Й., с която е поискано да бъдат издадени заверени преписи от документи от изп. дело, както и да бъде издадено съдебно удостоверение за това каква част от задължението е събрана по реда на принудителното изпълнение и каква част от събраната сума е преведена на вискателя. На 06.11.2020г. е издадено удостоверение от ЧСИ С. Я., в което е посочено, че към датата на издаване има само един превод по сметка на ЧСИ Я. в размер на 37,69 лева. С разпореждане от 21.04.2021г. съдебният изпълнител е разпоредил да се извършат справки НОИ и БНБ. С разпореждане от 26.04.2021г. е разпоредено да се наложат заповори върху трудовите възнаграждения на длъжника, както и върху новооткритите банкови сметки. На 12.05.2021г. е постъпило писмо от „И.“ АД, в което е посочено, че признават за основателно вземането, върху което е наложен заповорът, и са готови да платят до размера на сумата от 54,11 лева, която била налична към момента по откритата при „И.“ АД микросметка на длъжника. На основание чл. 508, ал. 3 ГПК на 12.05.2021г. били внесли сумата от 54,11 лева по банковата сметка, посочена в заповорното съобщение. На 30.01.2023г. по изп. дело е представена обезпечителна заповед, издадена на 19.12.2022г. по гр. дело № 68671/2022г. на СРС, 25-ти състав, с която е спряно изпълнението по изп. дело. С разпореждане от 30.01.2023г. съдебният изпълнител е спрял изпълнението. На 01.06.2023г. е изготвена справка от съдебния изпълнител, в която е посочено, че по делото са постъпили удържки по наложените в хода на производството заповори, а именно: на 08.11.2019г. от заповор в „Ц. к. б.“ АД са постъпили 37,69 лева, на 12.05.2021г. от заповор в „Ц. к. б.“ АД са постъпили 2,90 лева, на 17.05.2021г. от заповор в „Б. Д.“ АД били постъпили 54,11 лева.

С оглед на издадения срещу ищеца изпълнителен лист и образуваното срещу него висящо изпълнително дело, съдът намира, че за ищеца съществува правен интерес от предявяване на настоящия иск. На следващо място, от изисканото копие от изп. дело не се установява с постъпилите удържки да е извършено разпределение на суми към вискателя, респ. да е налице погашение на част от процесните суми. По делото липсват доказателства за извършено разпределение от съдебния изпълнител, за превеждане на суми по сметка на вискателя, както не е налице и отбелязване за това върху гърба на изпълнителния лист. Поради което съдът намира, че предявеният иск е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

При предявен отрицателен установителен иск, основан на изтекла погасителна давност, в тежест на ответника по делото е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок.

На първо място по възраженията на ищеца, че признанието на ответника е неоттегляемо съдът намира следното:

В практиката на ВКС (Решение № 121/13.07.2017г. по т. д. № 145/2017г., I т. о.,

Определение № 810/17.10.2011г. по ч. т. д. № 650/2011г., II т. о., Определение № 804/07.12.2012г. по ч. т. д. № 644/2012г., I т. о., Определение № 62/17.01.2014г. по ч. гр. д. № 7849/2013г., III т. о. и др.), е изяснен въпросът – оттегляема ли е и до кой момент молбата за оттегляне или отказ от иск. Приема се, че молбата за оттегляне или отказ от иска е оттегляема до постановяване от съда, на основание чл. 232 ГПК, респ. - чл. 233 ГПК, на определението за прекратяване на производството по делото. Съображенията са, че неоттегляеми с извършването им са само тези процесуални действия на страните, за които законът изрично предвижда това. Посочено е, че в действащия ГПК (2007г.) изрична забрана за оттегляемост след извършването му е въведена по отношение на признанието на иска - чл. 237, ал. 4 ГПК. Нормата е ограничителна и не може да се тълкува разширително, или да се прилага по аналогия. Съгласно цитираната разпоредба признанието на иска не може да бъде оттеглено.

В конкретния случай в подадения отговор на исковата молба е посочено, че предявеният иск е недопустим поради липса на правен интерес. На следващо място, е посочено, че предвид липсата на висящо изпълнително производство липсвало основание на същия. На последно място е посочено, че признава, че ищецът не дължи сумите, предмет на иска и е релевирано искане по чл. 78, ал. 2 ГПК. Съдът намира, че с оглед на оспорванията на допустимостта и основанията на предявения иск в отговора на исковата молба не е налице признание по смисъла на чл. 237 ГПК, респ. не са налице предпоставки за приложение на чл. 237, ал. 4 ГПК. Съдът счита, че се касае за признание на факт от страна на ответника- а именно признание на факта за изтекла давност с оглед твърденията, че изп. дело е прекратено, който следва да бъде съобразен от съда по чл. 175 ГПК.

С Решение № II-74-206 от 21.08.2013г., постановено по гр. дело № 43225/2012г. по описа на СРС, 74-ти състав е признато за установено по отношение на И. Г. Т.-Т. и на ЕТ „Н.-Й. Й.“, че Заповед № 31/31.07.2012г., с която на основание чл. 325, т. 3 е прекратено трудовото правоотношение с И. Г. Т. е незаконосъобразна. С решението е отменена Заповед № 31/31.07.2012г., с която на основание чл. 325, т. 3 е прекратено трудовото правоотношение с И. Г. Т. Т. като незаконосъобразно и е възстановена на длъжността „продавач-консултант“. С решението е осъден ЕТ „Н.-Й. Й.“ да заплати на И. Г. Т. Т. сумата от 1161,46 лева, претендирана като обезщетение по чл. 225 КТ за периода от 01.08.2012г.- 01.12.2013г. като до пълния предявен размер от 1350 лева искът е отхвърлен като неоснователен и недоказан. С решението ЕТ „Н.-Й. Й.“ е осъден да заплати на И. Г. Т. разноски по делото в размер на 450 лева. Видно от отбелязването върху самото решение същото е влязло в сила на 16.08.2014г. С Решение от 08.11.2013г., постановено по гр. дело № 43225/2012г. на СРС, II ГО, 74-ти състав е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № II-74-206 от 21.08.2013г. по гр. дело № 43225/2012г. на СРС, като в диспозитива на решението на стр. 4, абзац шести, ред 4 сумата, присъдена като разноски в тежест на ответника е постановено да се чете 452 лева. Видно от отбелязването върху самото решение същото е влязло в сила на 06.12.2013г.

С Решение от 26.06.2014г., постановено по гр. дело № 631/2014г. по описа на СГС, II-Д въззивен състав е потвърдено решението от 21.08.2013г., поправено с решение от

08.11.2013г. СРС, 74 състав по гр. дело № 43225/2012г. в частта, с която са уважени исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ за сумата 326,25 лева и за периода от 01.08.2012г.- 13.09.2012г. С цитираното решение е отменено решението от 21.08.2013г., поправено с решение от 08.11.2013г. на СРС, 74-ти състав по гр. дело № 43225/2012г. в частта, с която е уважен иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ за разликата над 326,25 лева до уважения размер от 1161,46 лева и за периода от 14.09.2012г. до 01.02.2013г., както и в частта, с която ответникът е осъден да заплати разноски по сметка на СРС за сумата над 240 лева, а на ищцата – разноски над 63,20 лева, като е отхвърлен предявеният от И. Г. Т. срещу ЕТ „Н.-Й. Й.“ иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за разликата над 236,25 лева до уважения размер от 1161,46 лева и за периода от 14.09.2012г. до 01.02.2013г. като неоснователен. Върху решението е положен печат от СРС, че решението е влязло в сила на 06.12.2014г. С решение от 28.10.2014г., постановено по гр. дело № 631/2014г. по описа на СГС, II-Д въззивен състав съдът е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в решението от 26.06.2014г. като е постановил в диспозитива на решението на трети абзац, 6-ти ред сумата „236,25 лв“ да се чете „326,25 лв“.

Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД погасителната давност за вземания, установени с влязло в сила съдебно решение е винаги 5-годишна, независимо дали става въпрос за вземания, които принципно се погасяват с 3-годишна давност /периодични вземания, лихви за забава/. В този смисъл са Постановление № 2 от 21.12.1981г., Пленум на ВС, Тълкувателно решение № 51 от 01.04.1966г. по гр. д. № 17/1966г. на ОСГК на ВС, решение № 235 от 21.09.2012г. по гр. д. № 1762/2011г., ГК, III ГО на ВКС и решение № 51 от 21.02.2019г. по гр. д. № 2917/18г. на ВКС, IV ГО.

Съгласно трайно установената практика на ВКС очевидна фактическа грешка е всяко несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в диспозитива на съдебното решение. Грешката винаги е фактическа, а не правна и не засяга съществото на решението. Т.е. не следва да представлява изменение или отменяне на вече формираната от съда воля. Решението заедно с поправеното решение образуват едно цяло от деня на обявяването на основното решение, защото именно в него е направен изводът на съда по съществото на спора и с решението за поправка той не е променен /в този смисъл – Определение № 462/01.07.2013 г. по т. д. № 41/2012 г. по описа на ВКС, II ГО/. Т.е. поправеното решение е с поправеното съдържание от деня, когато е било постановено, а не от деня на поправката. Така и Определение № 168 от 06.03.2013г. по ч.гр. дело № 667/2012г. на ВКС, III ГО, Решение № 279 от 7.09.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1384/2010 г., IV г. о., ГК. В Решение № 507/16.12.2011 г. по гр. д. № 1575/2010 г. по описа на ВКС, IV ГО, е прието следното: "Очевидна фактическа грешка представлява несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението, като безспорно пропуските да се отрази в диспозитива на решението становище на съда, личащо от мотивите, е именно такава грешка. С решението за поправка на очевидна фактическа грешка се допуска или отхвърля искането, като и в двата случая решението може да се обжалва по реда, по който се обжалва решението, за чиято поправка се касае. След като влезе в сила, решението, с което поправката е допусната, става едно цяло с поправеното решение, като поправеното решение важи с поправеното съдържание от деня, когато е било постановено, а не от деня на поправката, тъй като тя само отстранява несъответствието между волята на съда и нейния външен израз".

Предвид цитираната съдебна практика съдът намира, че Решение от 28.10.2014г., постановено по гр. дело № 631/2014г. по описа на СГС, II- Д въззивен състав образува единно цяло с Решение от 26.06.2014г., постановено по гр. дело № 631/2014г. по описа на СГС, II- Д въззивен състав, както и Решение от 08.11.2013г., постановено по гр. дело № 43225/2012г. по описа на СРС, 74-ти състав образува единно цяло с Решение от 21.08.2013г.,

постановено по гр. дело № 43225/2012г. по описа на СРС, 74-ти състав. Т.е. решението на СРС е влязло в сила на 16.08.2014г., датата, която е отбелязана върху самото решение, респ. давността за процесните вземания е започнала да тече с влизане в сила на основното решение на СРС, а не с влизане в сила на решението за поправка на очевидна фактическа грешка на СРС. Допълнителен аргумент за този извод е и обстоятелството /посочено и от ищеца в писмените бележки/, че поправка на очевидна фактическа грешка може да се иска от страните или да се извърши служебно от съда безсрочно във времето, поради което възприемането на противната теза би означавало да се отложи безсрочно във времето началото на течението на давностния срок. Следва да бъде посочен и изводът, посочен в Решение № 92 от 18.03.2014г. на ВКС по гр. д. № 439/2014г., IV г. о., ГК, че очевидните фактически грешки, допуснати при постановяване на съдебни актове, не са пречка за влизането им в сила. Тези грешки могат да бъдат отстранени както по инициатива на страните, така и по служебен почин на съда, без ограничения във времето по реда на чл. 247 ГПК.

С оглед на гореизложеното от съда и предвид извършеното признание на факта на изтеклата давност от страна на ответника в отговора на исковата молба съдът намира, че от влизане в сила на решението на СРС /16.08.2014г./ до образуване на изпълнителното дело /17.10.2019г./ са изтекли пет години, през които не са предприемани действия, с които да е прекъсвана давността, поради което предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в размер на 50 лева, държавна такса в размер на 5 лева за издаване на обезпечителна заповед и претендира адвокатско възнаграждение в размер на 850 лева, като са представени и доказателства за сторените разноски- договор за правна защита и съдействие от 16.12.2022г. и разписка от 12.06.2023г., тоест следва да му се присъдят общо 905 лева. В допълнение следва да бъде посочено, че ответникът е дал повод за завеждане на делото, доколкото е образувал изпълнително производство и е предприел действия по събиране на процесните суми.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 439 ГПК, предявен от ЕТ „Н.-Й. Й.“, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „И.“ №, срещу И. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №, вх., ет., ап., че ЕТ „Н.-Й. Й.“ не дължи следните суми: **326,25** лева, представляваща обезщетение по чл. 225 КТ за периода от 01.08.2012г.- 14.09.2012г., както и сумата от **63,20** лева, разноски по делото, за които суми е бил издаден изпълнителен лист от 23.01.2017г. по гр. дело № 43225/2012г. по описа на СРС,

74-ти състав, въз основа на който е било образувано изп. дело № 20198440402226 по описа на ЧСИ С. Я., рег. № 844 на КЧСИ с район на действие Софийски градски съд, поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА И. Г. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №, вх., ет., ап., да заплати на ЕТ „Н.-Й. Й.“, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „И.“ №, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **905** лева, представляваща сторените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____